

ոանգորդաց կողմանէ եւ այլն (նոյն, Ա,
 1282). եւ որոնք միշտ կրօնական հան-
 գամանք ունէին, ուստի եւ աննման սո-
 վորական ինճոյից (նոյն, Բ, 737): Հը-
 րեայք նոյնպէս կը տօնէին զատիկը (Բ
 Մնաց. 1, 23-6), եւ Սողոմոն՝ նորակա-
 ոոյց տաճարին նաւակատիքը (Գ. Թագ.
 Ը, 62-5): Մեր հեթանոսութիւնն ալ կը
 հետեւէր նոյն սովորութեան. Տրդատայ
 հայրը խոսրով՝ Պարսից դէմ շահած յաղ-
 թութեան փոխան՝ «սպիտակ ցլուք եւ
 սպիտակ նոխազօք, սպիտակ ձիովք եւ
 սպիտակ ջորովք... զհայրենեացն պաշտա-
 մանց տեղիսն մեծարէր» (Ազթ. 34), ո-
 րոնք կը հասկացուին զոհեր եւ ճաշեր
 (Խոր. 146): Ինչպէս եւ Յազկերտ իւր
 յաջողութեանց համար «ցլուք սպիտակօք
 եւ զխաւոր նոխազօք առատացոյց զզոհս
 կրակին» (Եղիշ. 9): — Քրիստոնէութիւնն
 առաւ ազոր բարեգործական մասը միայն,
 սկսեալ առաքելոց օրերէն, կցորդելով
 զայն տէրունական Պատարագին. հաւա-
 տացեալք միասին կը ճաշէին, իւրաքան-
 չիւրն իւր կերակուրն եկեղեցի բերելով
 (Ա. Կոր. ԺԱ, 17-34. Գրծ. Ի, 11): Եւ
 այս ազապներուն հոգաբարձու կարգուե-
 ցան եօթն սարկաւազները (Գրծ. 2, 1-5):
 Ապա հետ զհետէ զարգացաւ այն բոլոր
 քրիստոնէից մէջ (Կարբ. Ա, 783-808):